

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2010-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., Švédsko, právne zastúpenej advokátkou Mgr. K. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžh 1/2010 zo 16. júna 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti S., Švédsko (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžh 1/2010 zo 16. júna 2010.

Zo sťažnosti vyplynulo:

«Porušovateľ v konaní č. 6Sžh 1/2010 preskúmaval ako súd odvolací podľa ust. 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. §10 ods 2 napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a konanie mu predchádzajúce. Predmetom odvolacieho konania v preskúmavanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.9.2009 č.k. 23S/33/2009-95 (ďalej aj „rozsudok Krajského súdu“), ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa na základe podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu zrušil rozhodnutie predsedníčky Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 26.2.2009, č.k. POZ 139-2005 II / 21-2009 (ďalej aj „zrušené správne rozhodnutie“), ako aj prvostupňové rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 8.2.2007, č.k. POZ 139-2005 N/38-2007/Zach o námietkach podaných sťažovateľom (ďalej aj „zrušené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu“) a vrátil vec Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici a konania mu predchádzajúceho, rozsudkom č.k. 6 Sžh 1/2010 zo dňa 16.6.2010 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S 33/2009-95 zo dňa 30.9.2009 a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2010 č.k. 6 Sžh 1/2010 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Zrušeným rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „Úrad“) rozhodol v prvom stupni o námietkach podaných sťažovateľom proti zápisu prihlášky ochrannej známky č. 139-2005 „S.“ do registra ochranných známk.

Zrušeným správnym rozhodnutím predsedníčka Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky ako druhostupňový správny orgán rozhodla o zamietnutí rozkladu podaného prihlasovateľom a potvrdení prvostupňového rozhodnutia. ...

Sťažovateľ je obchodnou spoločnosťou so sídlom vo Švédsku. Sťažovateľ je majiteľom okrem iného aj ochrannej známky Spoločenstva č. 603811 S. (slovná) s dátumom

podania 25.7.1997 (ďalej aj „slovná namietaná ochranná známka“) a ochrannej známky Spoločenstva č. 1408368 S. (kombinovaná) s dátumom podania 30.11.1999 (ďalej aj „kombinovaná namietaná ochranná známka“). V zmysle ust. § 36a ods. 2 zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach v znení platnom ku dňu podania námietok „zápis ochrannej známky Spoločenstva má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako zápis ochrannej známky zapísanej do registra úradom“.

Sťažovateľ ako majiteľ ochranných známk uplatnil dňa 25.4.2006 svoje práva proti zápisu zameniteľného neskoršieho označenia do registra ochranných známk, a to podaním námietok na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej Republiky v súlade s ustanovením § 9 zákona o ochranných známkach zákona č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach v znení ku dňu podania námietok (ďalej aj „zákon o ochranných známkach“) v spojení s ust. § 4 ods. 1 písm. a) zákona o ochranných známkach. ...

Úrad priemyselného vlastníctva po podrobnom zhodnotení zameniteľnosti označení S. a S. v vizuálneho, fonetického aj sémantického hľadiska dospel k záveru, že zverejnené označenie S. a slovná namietaná ochranná známka spoločenstva č. 603811 S. sú zameniteľné, keďže vykazujú takú vizuálnu, fonetickú a sémantickú podobnosť, že hrozí reálne nebezpečenstvo ich zámeny v povedomí spotrebiteľa, ako aj na relevantom trhu. Úrad zároveň skonštatoval, že aj tovary a služby zverejnenej prihlášky a namietanej ochrannej známky sú zhodné a podobné. Na základe tohto zistenia Úrad uznal námietky za opodstatnené a v zmysle ust. § 11 ods. 2 písm. a) zákona o ochranných známkach rozhodol o zamietnutí prihlášky ochrannej známky č. 139-2005 (rozhodnutie zo dňa 8.2.2007, č. POZ 139-2005 N/38-2007/Zach). ...

Krajský súd v Banskej Bystrici sa stotožnil s argumentáciou žalobcu - prihlasovateľa známky, že namietaná ochranná známka S. má veľmi nízku rozlišovaciu spôsobilosť. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.9.2009 č.k. 23/S / 33 / 2009-95 a konanie mu predchádzajúce a dospel k názoru, že v danej veci odvolanie nie je dôvodné. ...

Sťažovateľ je presvedčený, že uvedený právny názor Najvyššieho súdu SR vyplývajúci z rozsudku č. 6 Sžh 1/2010 je zjavne arbitrárny a z ústavného hľadiska neudržateľný z nasledujúcich dôvodov. Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky je povinný

postupovať a postupoval pri zisťovaní skutkového stavu v intenciách lex specialis (zákon o ochranných známkach č. 55/1997 Z.z.) a ten Úradu ukladá rozhodovať na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi predložené alebo navrhnuté, pričom účastníci konania sú povinní predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 40b ods. 1 a ods. 3 cit. zákona o ochranných známkach). Aplikácia ustanovenia § 32 správneho poriadku, ktorého nepoužitie Najvyšší súd správneho orgánu v napadnutom rozsudku vytkol je ustanovením § 37 zákona o ochranných známkach výslovne vylúčená. ...

... ustanovenie § 37 zákona o ochranných známkach je v danom vzťahu osobitným zákonom vylučujúcim aplikáciu ust. 32 správneho poriadku na konanie vo veciach ochranných známk. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov neboli zbavené povinnosti zistiť náležite skutkový stav v zmysle ust. §32 správneho poriadku, takýto záver nemá oporu v platnom znení zákona o ochranných známkach. ...

Vyššie citovaný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zjavne arbitrárny a z ústavného hľadiska neudržateľný z uvedených dôvodov, pričom je v priamom rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky a zásadným spôsobom ovplyvnil aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci samej. ...

Odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z vlastného právneho názoru, ktorý je v zjavnom rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Napadnutým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak došlo k porušeniu práv sťažovateľa na súdnu ochranu, keďže sťažovateľ podal námietky proti zápisu prihlášky ochrannej známky S., aby boli chránené jeho práva k zapísaným ochranným známkam S. a dôvodne očakával, že aj v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, v ktorom bol zúčastnený, budú sudy vec preskúmavať a rozhodovať podľa platného práva. ...

Navyše, v zmysle § 250ja Občianskeho súdneho poriadku sú súd prvého stupňa aj správny orgán viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V danom prípade by Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky bol v ďalšom konaní o námietkach viazaný právnym názorom najvyššieho súdu o nevyhnutnosti aplikácie ust. § 32 správneho poriadku pri zisťovaní skutkového stavu, čo by bolo v priamom rozpore s platným zákonom o ochranných

známkach. Takýto postup by bol nezákonný a rovnako ako rozhodnutie vydané na jeho základe.

Ďalší dôvod protiprávnosti napadnutého rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tým porušenia práv sťažovateľa na súdnu ochranu vidí sťažovateľ v tom, že súdy prvého aj druhého stupňa preskúmavali zameniteľnosť prihlášky ochrannej známky S. a namietanej ochrannej známky S. a hodnotili ich vizuálnu, fonetickú a sémantickú podobnosť spôsobom, ktorý je v rámci právomocí delegovaný výlučne Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky. Porušovateľ sa preto domnieva, že súdy týmto prekročili svoju právomoc, ktorú im v ust. § 245 Občianskeho súdneho poriadku zveruje zákon.»

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Sžh 1/2010 porušil právo obchodnej spoločnosti S., Švédsko na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.6.2010 č.k. 6 Sžh 1/2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžh 1/2010 došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom odmietnutia sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného

hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

«Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, ktorými rozhodnutiami bolo vyhovené námietkam proti prihlasovanému označeniu a prihláška ochrannej známky zn. spisu POZ 139-2005 bola zamietnutá, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím správny orgán rozhodoval v konečnej platnosti o žiadosti o zápis ochrannej známky, v rámci ktorého konania súčasne rozhodoval o námietkach vznesených proti prihlásenému označeniu ochrannej známky podľa zákona o ochranných známkach.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochranných známkach za ochrannú známku nemožno uznať označenie, o ktorom Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) na základe námietok uplatnených podľa § 9 zistí, že je a) zhodné s ochrannou známkou so skorším právom prednosti, ak je táto ochranná známka zapísaná pre podobné tovary alebo služby alebo zameniteľné s ochrannou známkou, ak je táto ochranná známka zapísaná pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby.

Podľa § 9 zákona o ochranných známkach po zverejnení prihlášky vo vestníku môže osoba dotknutá z dôvodov uvedených v § 4 (ďalej len „námietateľ“) podať v lehote troch mesiacov od tohto zverejnenia úradu námietky proti zápisu označenia do registra obsahujúce právne a skutkové odôvodnenie, ako aj listinné dôkazy alebo označenie listinných alebo iných dôkazov, ktoré námietateľ predloží.

Podľa § 10 ods. 1 až 5 zákona o ochranných známkach úrad preskúma, či námietky boli podané riadne a včas podľa § 9 a či je splnená podmienka povinného zastúpenia podľa § 34 ods. 3.

Ak námietky neboli podané riadne a včas podľa § 9 alebo ak namietateľ nepredloží na výzvu úradu v určenej lehote označené dôkazy alebo na výzvu úradu v určenej lehote nepreukáže splnenie podmienky povinného zastúpenia podľa § 34 ods. 3, úrad konanie o námietkach zastaví.

Úrad s námietkami podanými podľa § 9, o ktorých sa konanie nezastavilo podľa odseku 2, oboznámi prihlasovateľa a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril v určenej lehote.

Ak sa prihlasovateľ k námietkam nevyjadrí v určenej lehote podľa odseku 3 alebo ani na výzvu úradu v určenej lehote nesplní podmienku povinného zastúpenia podľa § 34 ods. 3, úrad konanie o prihláške v rozsahu podaných námietok zastaví. Na tento následok však musí úrad prihlasovateľa vo výzve na podanie vyjadrenia upozorniť.

Písomné vyhotovenie rozhodnutia podľa odseku 2 úrad doručí namietateľovi a písomné vyhotovenie rozhodnutia podľa odseku 4 úrad doručí prihlasovateľovi a namietateľovi.

Podľa § 11 ods. 1 až 4 zákona o ochranných známkach na základe námietok, ku ktorým sa prihlasovateľ vyjadril, úrad preskúma, či prihlásené označenie spĺňa podmienky ustanovené na zápis do registra so zreteľom na § 4.

Ak úrad v konaní podľa odseku 1 na základe dokazovania vykonaného na návrh účastníkov

a) zistí, že prihlásené označenie nesplňa podmienky ustanovené na zápis ochrannej známky do registra podľa § 4, prihlášku zamietne, alebo

b) ak nezistí existenciu dôvodov podľa § 4 alebo zistí, že namietateľ nie je osobou dotknutou podľa § 9, námietky zamietne.

Ak sa dôvody na zamietnutie prihlášky podľa odseku 2 písm. a) týkajú len určitej časti tovarov alebo služieb, úrad prihlášku zamietne len pre tie tovary alebo služby.

Písomné vyhotovenie rozhodnutia podľa odseku 2 úrad doručí prihlasovateľovi a namietateľovi.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci náležite nezistili skutkový

stav a zo skutkových okolností vyvodili nesprávny právny záver, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2, písm. a/ O.s.p..

Predpokladom konania a rozhodovania úradu po podaní námietok osobou dotknutou z dôvodov uvedených v § 4 zákona o ochranných známkach proti zápisu označenia do registra, v súlade s § 9, je posúdenie, či prihlásené označenie spĺňa podmienky ustanovené na zápis do registra so zreteľom na dôvodnosť alebo nedôvodnosť námietok podľa § 4. Zákonodarca v právnej norme § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochranných známkach ustanovil, že nie je možné uznať za ochrannú známku označenie, o ktorom úrad na základe námietok uplatnených podľa § 9 zistí, že je zhodné s ochrannou známkou so skorším právom prednosti, ak je táto ochranná známka zapísaná pre podobné tovary alebo služby alebo je zameniteľné s ochrannou známkou, ak je táto ochranná známka zapísaná pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby. Teda povinnosťou správneho orgánu je posudzovať zhodnosť alebo zameniteľnosť označenia ochrannej známky predloženého k zápisu do registra s ochrannou známkou so skorším právom prednosti, ak je zapísaná pre rovnaké alebo podobné tovary alebo služby, a za tým účelom posudzovať zhodné alebo rozlišovacie prvky porovnávaných ochranných známk. ...

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný svojím postupom a rozhodnutím nevenoval dostatočnú pozornosť námietkam vznesených žalobcom v rozklade. Odvolací súd považuje za nedostačujúce konštatovanie žalovaného uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, že tvrdenia žalobcu o tom, že prvostupňový správny orgán nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne posúdil objektívne známe skutočnosti, neboli v konaní o rozklade preukázané. Napriek tomu, že zákonodarca v zákone o ochranných známkach ustanovuje, že dôkazy predkladá žiadateľ a namietateľ, správne orgány oboch stupňov nezabavuje povinnosť zistiť náležité skutkový stav (§ 32 správneho poriadku) a za tým účelom pokiaľ účastník správneho orgánu tvrdí a to aj v odvolaní, že vo veci nebol zistený skutkový stav dostatočne, ho vyzvať na predloženie dôkazov preukazujúcich dôvodnosť jeho tvrdení.

Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa došiel k záveru, že správne orgány nevenovali dostatočnú pozornosť pri posudzovaní dôvodnosti námietok

navrhovateľa (zúčastnenej osoby) a v celom rozsahu ich uznali za opodstatnené. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia sám konštatuje, že označenia je potrebné posudzovať ako celok, avšak z jeho postupu ako aj samotného rozhodnutia nevyplýva, že by prihlasované označenie žalobcu k zápisu do registra posudzoval ako celok pri skúmaní zhodných alebo rozlišujúcich prvkov s namietanými ochrannými známkami so skorším právom prednosti. ...

Vychádzajúc z právnych a skutkových záverov vyslovených v uvedenom rozsudku súdu prvého stupňa ES odvolací súd dospel k záveru, že síce žalovaný na právne závery uvedené v tomto rozsudku poukazoval, avšak v preskúmvanej veci ich aplikoval nesprávne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci bol nedostatočne zistený skutkový stav, pretože žalovaný sa náležite nevyporiadal s námietkou žalobcu, že prvostupňový orgán nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne, že v danej veci správne orgány oboch stupňoch nesprávne posúdili zameniteľnosť prihlasovanej ochrannej známky s ochrannými známkami so skorším právom prednosti na základe námietok uplatnených v konaní spoločnosťou S., Švédsko.»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil o znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad najvyšším súdom takéto

nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť. Ústavný súd navyše uvádza, že najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie správneho orgánu aj z dôvodov nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo znamená, že sťažovateľka má opätovne možnosť uplatňovať v sťažnosti uplatnené námietky pred správnym orgánom, prípadne aj pred krajským súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2010